

Hur löv faller

I varje betraktelse finns en berättelse. I varje förlopp finns en början som startat långt tidigare än det skeende som ögat just fångar. I varje statiskt ögonblick finns en rörelse vars ursprung går att känna inombords för den som vågar vibrera ur tiden. Tiden innan är oändlig liksom den efterkommande.

Först. Tänk dig hur du står långt ute i skogen. Framför dig öppnar sig en glänta, och mitt däri står ett knotigt svartfamlande träd. Högre och mossbelupet sträcker det sig mot oktoberhimlens gråtunga eftermiddagsdager. Du är här för att lära dig mer om betraktandets konst. Dina sinnen är öppna och du känner dig närvarande. Tankarna som normalt drar igenom ditt huvud är färre än vanligt. Du står länge och betraktar trädet. Du tar in dess form, grenarnas spretighet tecknar sig tydligt nu när löven fallit i veckor. I stammen finner du nyanser av grått som övergår i brunt. Du följer stammens veckade lodstrukturer och förlorar dig i vägar till synes utan slut. Mossan som först fångade din uppmärksamhet, visar sig vara insprängd med lavar. Upp ur mossan sticker små ljusgröna trumpeter som tycks spela ljudlösa fanfarer och torra vintervita bägare som väntar på att fyllas av nattens fukt.

De nyckfulla vindarna rycker och drar i ett av de kvarvarande löven. Det är som att vinden känner att lövet måste vickas som en tand för att lossna, om och om igen. Eller så är det en lockande lek med kärleksfulla smekningar där intimiteten till sist gör att lövet väljer äventyret framför det invanda. Än så länge klamrar lövet sig ståndaktigt fast i den tunna stjälkens fästpunkt. Men vinden vet, och lövet vet och du anar att det bara är en tidsfråga innan lövet kastar sig loss och gör ett första och ett sista spektakulärt uppträdande.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mangal med Poeter.se id #4321 innehar upphovsrätten